

[Lønger]

1986s vedkommende, og derfor er det ikke bare den økonomiske planlægning, men al planlægning i kommunerne, som bliver slået i stykker, fordi man har valgt denne model.

Det nytter ikke meget, at man taler om udsættelse for kommuner med ringere likviditet. Hr. Henning Rasmussen har beskrevet det ganske glimrende. Indholdet i det er, at kommunerne ikke bliver spor rigere af det. Det vil tværtimod betyde, at den vilkårlighed, der ligger over hele dette indgreb – ja, man kunne have trukket lod, og det kunne have givet større retfærdighed – alt i alt vil betyde, at man vil få planlægningen slået i stykker.

Så er der forudsætningen for opgørelsen; den fylder kun 1½ linje, og det er jeg egentlig meget skuffet over. Det er en forudsætning for opgørelsen, at nettolånoptagelsen og likviditetsforbruget er nul. Men det er jo heller ikke tilfældet. Ministeren begrundet ikke, hvorfor det lige præcis skulle være nul. Det ville være underligt, hvis det var nul, men der er meget, der tyder på, at det faktisk ikke er nul, bl.a. på grund af at ofte meget fornuftige foranstaltninger kan ligge uden for lånerrammerne, og det ved vi; dem er der en stigende anvendelse af i kommunerne. Det ville være mere underligt, hvis det var nul, end at det ikke er nul, og det er en grundlæggende forudsætning i hele dette indgreb, som ikke kan begrundes og ikke er begrundet på nogen som helst måde.

I den opgørelse, man har lavet over det, man kalder kommunernes konjunkturbestemte overskud i 1985, optræder der selvfølgelig to tal, nogle indtægter og nogle udgifter. De er ganske fiktive, men det skal jeg vende tilbage til. Først vil jeg sige om lige præcis én af opgørelserne, nemlig den, der hedder kommunernes budgetterede afgiftspligtige grundværdier ganget med grundskyldpromillen i 1984 samt de skønnede øvrige ejendomsskatter, at de fleste kommuner har sat grundskyldpromillen ned i 1985, nogle for helt at neutralisere de nye vurderinger, andre for at mildne dem for ejerboligerne, især parcelhusene. Det kan man mene om, hvad man vil, men det har man typisk gjort. Det er de færreste, der har holdt den samme grundskyldpromille, og de, der altså har sat grundskyldpromillen ned, kommer nu af med nogle penge til staten, som de aldrig har fået. Beregningsmetoden betyder, at de fleste

kommuner skal af med nogle penge, som de aldrig har set skyggen af. De to tal, der optræder i opgørelsen, de 107,8 mia kr. i indtægter og de 103,3 mia kr. i udgifter, og hvoraf forskellen på 4,5 mia kr. opstår, er penge, der ikke eksisterer nogen steder i virkelighedens verden. De er fiktive, og de er beregnet ud fra teoretisk hjernesvind, der intet har at gøre med det, der faktisk er vedtaget som budgetter, og det, der vil komme til at eksistere som regnskaber. De er lavet på et helt teoretisk grundlag. Men nu skal de altså inddrages.

Derfor er kommunerne selvfølgelig nødt til at tage bestik af situationen. De er nødt til at ændre udgiftsniveauet allerede for 1985s vedkommende, men også for 1986s vedkommende, ikke mindst fordi de ikke ved, hvad det faktisk er, der venter dem lige om hjørnet. De er nødt til at udvise en betydelig større forsigtighed. Dermed bryder ministeren på denne måde med den første af de gamle krikker, nemlig den med den uændrede aktivitet ved den uændrede skatteprocent, for kommunerne er nødt til at sætte aktiviteten ned på grund af de usikre tider, der ligger forude. Det er for kommunernes vedkommende som at spille med blind makker.

Vi kan selvfølgelig sætte tingene lidt i relief uden at gå ind i de enkelte kommuner, men netop at hente 4 mill. kr. i Tornved kommune forekommer grotesk og da i særdeleshed, når man har valgt en beregningsmetode, der indebærer, at hvis Tornved kommune ikke havde gennemført de foranstaltninger, som man gjorde for et par år siden, og hvor man blev tvunget af indenrigsministeren, så skulle man ikke have betalt.

Det, der er pakket ind her, er noget helt fiktivt, nogle tal, der ikke eksisterer i nogen virkelighed, men som alligevel skal bruges til at overføre 4,5 mia kr. Man fristes til at bruge ordet »fup«, men det er i hvert fald helt tilfældigt og helt vilkårligt, og der ville have været større retfærdighed i at trække lod mellem de enkelte kommuner om, hvad de faktisk skulle betale. Det er forudsætninger, der ikke holder, forudsætninger om nettolånoptagning, om forbrug af kassebeholdningen, forudsætninger om, at alle kommuner er ens. Alle disse forudsætninger holder ikke i hele dette regnestykke.

Men det får konsekvenser for serviceniveauet. Det vil skabe usikkerhed i hele 2 år: